

*una caritate,
una regula,
similibusque
vivamus moribus*

*Liturgia est culmen
ad quod actio Ecclesiae tendit
et simul fons unde
omnis eius virtus emanat.*

SECRETARIUS LITURGIÆ
Ordinis Cisterciensis

Circular litúrgica 2021-1

Abadia de Heiligenkreuz, 1 de setembre de 2021

Estimats germans i germanes:

Encara una altra vegada toca fer una relació dels esdeveniments importants de l'Església i de l'Orde que afecten la nostra litúrgia. Espero, doncs, poder-ne donar una bona visió global. No vull escriure massa, però tampoc deixar al tinter coses importants. Espero, sigui com sigui, trobar la mesura justa. Si algú vol informació més detallada, que no dubti a escriure'm. I si algú té un judici diferent sobre aquests afers, m'agradaria també rebre la seva opinió.

Lectorat i acòlitat per a les dones — *Motu proprio* «*Spiritus Domini*»

Per mitjà del *Motu proprio* «*Ministeria quædam*» (MQ) el papa Pau VI va abolir l'any 1972 els ordes menors i va reformar els ministeris de lector i acòlit. El número 7 de MQ deia: «La institució de Lector i Acòlit, segons la venerable tradició de l'Església, es reserva als barons.» Si bé el bisbe podia confiar l'encàrrec de lector i el ministeri extraordinari de la comunió a les dones, segons el c. 230 § 2 d'acord amb el c. 230 § 3, això s'aplicava de forma molt diferent a cada regió. Per mitjà del *Motu proprio* «*Spiritus Domini*» del 10 de gener de 2021, festa del Baptisme del Senyor, el papa Francesc ha modificat el cànon 230 § 1 del Codi de Dret Canònic de manera que tant homes com dones poden ser cridats al ministeri de lector i acòlit. Això vol dir que ara també les monges cistercenques que tinguin l'edat i les condicions determinades per la Conferència Episcopal poden rebre aquest encàrrec de forma estable.

El número 8 de MQ especifica les condicions per a l'admissió al ministeri: «Perquè algú pugui ser admès a aquests ministeris es requereix: a) Petició escrita i signada lliurement per l'aspirant, que caldrà presentar a l'Ordinari (al Bisbe i, en els Instituts Clericals de Perfecció, al Superior Major) al qual correspon l'acceptació; b) Edat convenient i dots

peculiaris, que han de ser determinades per la Conferència Episcopal; c) Ferma voluntat de servir fidelment Déu i el poble cristià.»

«Entre el conferiment del ministeri del Lectorat i el de l'Acolitat caldrà observar l'interval de temps establert per la Santa Seu o per les Conferències Episcopals [...]» (MQ 10)

L'encàrrec s'ha de fer en el marc d'una celebració litúrgica. «Els ministeris són conferits per l'Ordinari (el Bisbe i, en els Instituts Clericals de Perfecció, el Superior Major) mitjançant el ritu litúrgic “De Institutione Lectoris” i “De Institutione Acolythi”, aprovat per la Seu Apostòlica.» (MQ 10). El ritu vigent es troba al «Pontificale Romanum, De institutione Lectorum et Acolythorum, Editio typica (1972)», també en les traduccions corresponents a la llengua vernacle. Donat que una abadessa (o una priora o administradora) és «Superior maior» igual que els abats, però no clergue, l'encàrrec litúrgic l'haurà d'assumir el Pare Immediat (com la celebració de la professió solemne). L'Abat General té també la potestat de conferir aquest encàrrec, sempre i quan l'abadessa hagi expedit les lletres dimissòries, com indiquen les Constitucions de l'Orde (art. 85, lit. b). Això val també per al Pare Immediat.

«[Encapçalament]. Per mitjà d'aquest escrit em permeto presentar-vos la meua germana amb la petició que vulgueu conferir-li el ministeri del lectorat (i, o acolitat). Es tracta de la germana ..., nascuda el dia ... a ... . Va ser batejada el dia ... a la parròquia de ... i va rebre la primera comunió l'any ... i la confirmació l'any ... . Havent rebut l'hàbit cistercenc l'any ... va fer la professió temporal el dia ..., i la solemne el dia ..., en el monestir de ...). (Va ser instituïda en el ministeri del lectorat el dia ...). Ella mateixa m'ha presentat per escrit la petició de l'encàrrec per al ministeri del lectorat (acolitat) i he rebut personalment la seva sol·licitud. Dono fe que reuneix les condicions determinades per la Conferència Episcopal i que té la ferma voluntat de servir fidelment Déu i el seu poble. [Data, Signatura].»

Més enllà de saber com s'arriba a ser lector o acòlit, val la pena preguntar-nos què significa aquest ministeri i les seves funcions inherents. Això interessa igualment als monjos i a les monges.

Aquests ministeris no són per a un temps limitat, sinó per sempre, i són vàlids per a l'Església llatina en tot el món. Tenen el seu fonament en el sacerdoci comú dels fidels (cf. Catecisme de l'Església Catòlica nn. 1143 i 1672). Ja el Concili Vaticà II va deixar clar en la Constitució Sacrosanctum Concilium sobre la sagrada litúrgia: «En les celebracions litúrgiques, cadascú, ministre o simple fidel, en l'exercici del seu ofici, farà tot i només el que li pertoca per la naturalesa de l'acció i les normes litúrgiques» (SC 28). En el mateix sentit, el número 114 de la Instrucció General del Missal Romà (IGMR) diu el següent: «D'entre les Misses celebrades per algunes comunitats, tenen una importància peculiar la Missa conventual, que és una part de l'Ofici quotidià, o la Missa anomenada “de comunitat”. Malgrat que aquestes Misses no comporten cap forma especial de celebració, això no obstant, és molt convenient que se celebrin amb cant i, sobretot amb la plena participació de tots els membres de la comunitat, tant de religiosos com de canonges. Per

tant, que cadascú hi exerceixi la seva funció segons l'orde o ministeri rebut. Convé, per tant, que tots els sacerdots que no estiguin obligats a celebrar individualment per raó d'un servei pastoral dels fidels, concelebrin, sempre que sigui possible, en aquestes Misses. A més, tots els sacerdots pertanyents a aquella comunitat que estiguin obligats a celebrar individualment per raó d'un servei pastoral dels fidels, el mateix dia poden concelebrar la Missa conventual o "de comunitat".»

Segons la meua opinió en podem treure dues conclusions:

1) Una comunitat monàstica hauria de procurar, en la mesura del possible, que hi hagi prou ministres, ordenats o encarregats, per als ministeris que preveu la litúrgia monacal.

2) Si a la comunitat hi ha un lector o un acòlit és ell qui ha de prestar aquest servei. Un encàrrec «ad actum» es permet en certs casos, igual que els altres ministeris, però hauria de ser una excepció i no la regla.

Funcions del lector:

«El lector és instituït per llegir les lectures de la sagrada Escriptura, llevat de l'Evangeli. També pot proposar les intencions de la pregària dels fidels i, si no hi ha salmista, proclamar el salm entre les lectures.» (IGMR 99)

«En la processó cap a l'altar, quan no hi ha diaca, el lector, amb vestit aprovat, pot portar l'Evangeliari una mica alçat; llavors va davant del sacerdot, altrament va amb els altres ministres. Arribats a l'altar, fa una profunda reverència amb els altres. Si porta l'Evangeliari, puja a l'altar i el deixa al damunt. Després amb els altres ministres ocupa el seu lloc al presbiteri. Llegeix des de l'ambó les lectures que precedeixen l'Evangeli. Quan no hi ha salmista pot proclamar el salm responsorial després de la lectura primera. Si no hi ha diaca, després que el sacerdot n'ha fet la introducció, el lector pot dir, des de l'ambó, les intencions de la pregària dels fidels. Si no hi ha cant ni a l'entrada ni a la Comunió, i tampoc els fidels no reciten les antífoes que el missal proposa, les pot dir al seu temps convenient.» (IGMR 194-198).

«Ministeria quædam» esmenta altres funcions i deures: «Dirigeix [...] la participació del poble fidel; instrueix els fidels per a rebre dignament els Sagraments. També, si és el cas, es pot encarregar de la preparació d'altres fidels als quals s'encomani temporalment la lectura de la Sagrada Escriptura en els actes litúrgics. Per tal de dur a terme més perfectament i amb més competència aquestes funcions, que mediti assíduament la Sagrada Escriptura. El Lector, conscient de la responsabilitat adquirida, ha de procurar tant com pugui i amb els mitjans oportuns assolir cada dia més plenament el suau i viu amor de la Sagrada Escriptura, així com el seu coneixement, per arribar a ser un deixeble més perfecte del Senyor.» (MQ 5)

Funcions de l'acòlit:

«L'acòlit és instituït per a servir l'altar i ajudar el sacerdot i el diaca. La seva missió principal és la de preparar l'altar i els vasos sagrats i, si és necessari, de distribuir l'Eucaristia als fidels, com a ministre extraordinari.» (IGMR 98)

Altres funcions són: portar la creu en la processó d'entrada (cf. IGMR 188), presentar al sacerdot el llibre i ajudar-lo a sostenir-lo (cf. IGMR 189). «Quan no hi ha diaca, acabada l'oració universal, mentre el sacerdot roman a la seu, l'acòlit posa el corporal sobre l'altar, el purificador, el calze, la pà·lia i el missal. Després, si cal, ajuda el sacerdot a rebre les ofrenes del poble i, oportunament, porta a l'altar el pa i el vi i li dona. Si es fa servir encens, ell mateix presenta l'encenser al sacerdot i l'assisteix en l'encensació de les ofrenes, de la creu i de l'altar. Després encensa el sacerdot i el poble. L'acòlit degudament instituït, com a ministre extraordinari, pot ajudar, si cal, el sacerdot a distribuir la Comunió al poble. Quan la Comunió es fa sota les dues espècies, si no hi ha diaca, ell serveix el calze als qui combreguen, o bé l'aguanta si la Comunió es dona per intinció. També l'acòlit degudament instituït, després de la distribució de la Comunió, ajuda el sacerdot o el diaca a purificar i endreçar els vasos sagrats. Si no hi ha diaca, l'acòlit degudament instituït porta els vasos sagrats a la credença i allà, com es costum, els purifica, els neteja i els endreça.» (IGMR 190-192) L'acòlit, a més, té l'encàrrec de distribuir la Comunió als malalts, exposar el Santíssim Sagrament de l'Altar per a l'adoració pública dels fidels i reservar-lo novament al sagrari, però no d'impartir la benedicció als fidels.

«Ministeria quædam» esmenta altres funcions i deures: «Quan calgui podrà encarregar-se de la instrucció dels altres fidels que, per un encàrrec temporal, ajuden el sacerdot o el diaca en els actes litúrgics portant el missal, la creu, els ciris, etc., o duent a terme altres funcions semblants. Totes aquestes funcions les exerceix més dignament participant amb una pietat cada dia més ardent en la Sagrada Eucaristia, alimentant-se'n i adquirint-ne un coneixement més profund. L'Acòlit, destinat de manera particular al servei de l'altar, ha d'aprendre tot el que fa referència al culte públic diví i ha de procurar copsar-ne el sentit íntim i espiritual; talment que s'ofereixi cada dia ell mateix a Déu, i sigui per a tothom exemple de serietat i devoció en el temple sagrat i, a més, amb amor sincer, se senti proper al Cos Místic de Crist o Poble de Déu, especialment als necessitats i malalts.» (MQ 6)

El Cerimonial dels Bisbes, diu, en el número 65: «Els ornaments sagrats comuns a tots els ministres de qualsevol grau són: l'alba, que cal cenyir amb el cíngol, si no ha estat confeccionada de manera que s'ajusti al cos sense que calgui cíngol. [...] Els acòlits, els lectors i els altres ministres, en lloc dels vestits esmentats més amunt, en podran dur d'altres legítimament aprovats.» Aquí hi entra la possibilitat, en el cas del nostre Orde, d'usar la vestimenta pròpia de la litúrgia monàstica: la cogulla blanca o la capa.

Actualitat de l'Església i de l'Orde

1. *Motu Proprio* «*Traditionis custodes*» del 16 de juliol de 2021 sobre l'ús de la litúrgia romana anterior a la reforma de 1970

Per mitjà d'aquest text legislatiu el papa Francesc ha modificat l'ús de la litúrgia romana en la seva forma prèvia a la reforma de 1970. A partir d'ara són vàlides essencialment les normes següents: És competència exclusiva del bisbe diocesà (no de l'abat ni del superior de l'Orde) concedir la facultat d'usar el Missal Romà de 1962 en la seva diòcesi. El bisbe diocesà determina quins sacerdots, i en quins llocs i en quins temps, podran celebrar aquestes misses. Les lectures s'han de proclamar en llengua vernacle, emprant les traduccions litúrgiques aprovades per les respectives Conferències Episcopals. «El sacerdot ha de ser competent i tenir les condicions idònies per a l'ús del Missal Romà anterior a la reforma de 1970, ha de tenir un coneixement suficient del llatí que li permeti comprendre plenament les rúbriques i els textos litúrgics, i ha d'estar animat per una viva caritat pastoral i un sentit de comunió eclesial.» (§ 4) Sobre l'ús de l'antic Ritual Romà per a l'administració dels sacraments i sacramentals, així com de l'antic Breviari Romà, no hi ha encara cap reglamentació, cosa que permet suposar que hi haurà més aclariments en un futur.

Als sacerdots del nostre Orde que desitgin celebrar la litúrgia romana segons el Missal de 1962, els recomano que primer ho acordin amb la comunitat i amb el superior, i que s'adrecin després amb tota confiança al bisbe diocesà del lloc on s'hagin de celebrar aquestes misses. El papa escriu en la carta que acompanya el *Motu proprio* que el que l'ha mogut a donar aquest pas és conservar la unitat de l'Església, i és per això que recomano vivament als qui tenen responsabilitat en el nostre Orde que es deixin guiar en aquest afer pel mateix amor a la unitat.

Per acabar, voldria citar un passatge important de la carta que acompanya el *Motu proprio*, adreçada pel papa Francesc a tots els bisbes: «Em dolen igualment els abusos d'una part com de l'altra en la celebració de la litúrgia. Com Benet XVI jo també deploro que “en molts llocs no se celebri de manera fidel a les prescripcions del nou Missal, sinó que aquest s'hagi arribat a entendre com una autorització i fins i tot com una obligació a la creativitat”. Però m'entristeix també l'ús instrumental del Missale Romanum de 1962, que es caracteritza cada vegada més per un refús creixent no tan sols de la reforma litúrgica, sinó del Concili Vaticà II, amb l'afirmació infundada i insostenible que aquest hauria traït la Tradició i la “veritable Església”. Si és cert que el camí de l'Església s'ha d'entendre en el dinamisme de la Tradició, “que prové dels Apòstols, progressa en l'Església amb l'assistència de l'Esperit Sant” (DV 8), el Concili Vaticà II constitueix l'etapa més recent d'aquest dinamisme, en la qual l'episcopat catòlic es va posar en actitud d'escolta per discernir el camí que l'Esperit indicava a l'Església. Dubtar del Concili és dubtar de les pròpies intencions dels Pares, que van exercir solemnement la seva potestat col·legial *cum Petro et sub Petro* en el Concili Ecumènic i, en definitiva, dubtar del propi Esperit Sant que guia l'Església.»

2. Aprovació del «Ritual Cistercenc» alemany de 1998

Per mitjà del decret Prot. 178/17 del 27 de novembre de 2020 de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, s'ha aprovat la traducció alemanya del Ritual Cistercenc de 1998. El text del Ritual, ja aprovat i confirmat oficialment, s'ha enviat en format digital a tots els monestirs de parla alemanya de l'Orde Cistercenc (O.Cist.) i de l'Orde Cistercenc de l'Estricta Observança (OCSO), i es pot descarregar des del «Thesaurus Liturgiæ» (www.liturgia-ocist.org). Se n'està preparant la versió impresa, que sortirà aviat. Agraïxo el treball de tots els qui han col·laborat en la traducció.

Vull cridar l'atenció sobre un article de ciència litúrgica del P. Alberic Altermatt sobre el Ritual Cistercenc. Es troba només en alemany: Alberich Martin ALTERMATT OCist, *Das Rituale Cisterciense von 1998. Zu seiner Entstehung und Bedeutung*, in: *Archiv für Liturgiewissenschaft* 54 (2012), 105-126.

Encara no han estat aprovades per la Santa Seu totes les traduccions del Ritual. La traducció en anglès, per exemple, continua sent una tasca pendent. Si algú de l'Orde s'hi veu amb cor, que m'ho faci saber, si us plau.

3. Lletanies lauretanes

Segons un comunicat de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments del 20 de juny de 2020 (Dia Mundial dels Refugiats), el papa Francesc va afegir tres noves advocacions marianes a les lletanies lauretanes: «Mater misericordiæ» (Mare de la misericòrdia), després de «Mater Ecclesiæ» (Mare de l'Església); «Mater spei» (Mare de l'esperança), després de «Mater divinæ gratiæ» (Mare de la divina gràcia); i «Solacium migrantium» (Consol dels emigrants), després de «Refugium peccatorum» (Refugi dels pecadors).

Les dues primeres noves invocacions remunten, de fet, al primer mil·lenni de l'era cristiana, la tercera ha estat creada pel papa *ex novo*. «No es poden comptar els títols i invocacions que la pietat cristiana, al llarg dels segles, ha dedicat a la Verge Maria [...]. També en el nostre temps, temps d'incertesa i de desconcert, el poble de Déu experimenta la necessitat d'acudir a ella amb devoció, afecte i confiança», diu l'escrit oficial del Vaticà, enviat als presidents de les Conferències Episcopals.

Les lletanies lauretanes van ser aprovades pel papa Sixt V l'any 1587 i reben el seu nom del santuari de pelegrinatge de Loreto. La memòria litúrgica de Nostra Senyora de Loreto, que va ser inclosa per decret del 7 d'octubre de 2019 al Calendari Romà General com a memòria lliure, se celebra el 10 de desembre.

4. *Lletanies de sant Josep*

Amb motiu del 150è aniversari de la proclamació de sant Josep com a patró de l'Església universal, el papa Francesc ha afegit set noves advocacions a les lletanies en honor de sant Josep, segons una carta de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments de l'1 de maig de 2021, adreçada a tots els presidents de les Conferències Episcopals. Les advocacions afegides han estat manllevades de diferents escrits en els quals s'ha reflexionat sobre la figura del patró de l'Església universal, i són les següents: «Custos Redemptoris» (Custodi del Redemptor), (cf. sant Joan Pau II, Exhortació apostòlica «Redemptoris custos»); «Serve Christi» (Servidor de Crist), (cf. sant Pau VI, Homilia del 19 de març de 1966, citada a «Redemptoris custos» n. 8 i a «Patris corde» n. 1); «Minister salutis» (Servidor de la salvació), (sant Joan Crisòstom, cita a «Redemptoris custos» n. 8); «Fulcimen in difficultatibus» (Ajut en les dificultats), (cf. Papa Francesc: Pròleg de l'Exhortació apostòlica «Patris corde»); «Patrone exsulum» (Patró dels exiliats); «Patrone afflictorum» (Patró dels afligits); «Patrone pauperum» (Patró dels pobres), (totes tres a «Patris corde» n. 5).

És tasca de les Conferències Episcopals traduir les lletanies als idiomes de cada territori i publicar-les.

5. *25è aniversari de l'Exhortació apostòlica «Vita consecrata»*

Amb motiu del 25è aniversari de l'Exhortació apostòlica «Vita consecrata», el cardenal João Braz de Aviz, Prefecte de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, ha escrit una bellíssima carta amb data 25 de març de 2021 adreçada a tots els consagrats. Hi escriu: «Si Déu és bell i el Senyor Jesús és el més bell dels fills dels homes, aleshores consagrar-se a ell és bell. La persona consagrada és cridada a ser testimoni de la bellesa. El camí de la bellesa és l'única manera d'arribar a la veritat, o de fer-la creïble i atractiva. Els homes i dones consagrats han de redescobrir la força atractiva d'allò que és bell i veritable, en ells mateixos, però també en els homes i dones del nostre temps. El testimoni i la paraula que hem d'oferir han de ser, a més de coratjosos i sincers, bells, ja que és bell el rostre que anunciem. Bell ha de ser el que fem i com ho fem, bella la fraternitat i l'ambient que s'hi respira. Bells han de ser el temple i la litúrgia, als quals tothom és convidat, perquè és bell pregar i cantar les lloances de l'Altíssim i deixar-se llegir per la seva paraula.»

6. *Nou cap de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments*

El papa ha nomenat l'arquebisbe anglès Arthur Roche Prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments. Roche succeeix el Cardenal Robert Sarah, la renúncia del qual el papa Francesc va acceptar a finals de febrer. Roche, britànic, nascut el 1950, havia ocupat el càrrec de Secretari de l'esmentada Congregació i ara n'esdevé el

director. Roche, de 71 anys, en va ser secretari, com hem dit, des de 2021, i des de 2002 era President de la Comissió Internacional de l'Anglès en la Litúrgia (ICEL). Abans havia treballat com a Secretari General de la Conferència Episcopal d'Anglaterra i Gal·les (1996-2002), i el 2004 va ser nomenat per Joan Pau II bisbe de Leeds, on va treballar fins a la seva renúncia. En el seu nou ofici com a Prefecte de la Congregació per al Culte Diví, Roche assumirà la tasca d'ocupar-se de totes les qüestions entorn de la litúrgia i els sacraments. El seu predecessor en el càrrec, el Cardenal Robert Sarah, que el papa Francesc va posar al capdavant de la Congregació l'any 2014, ha complert 76 anys.

El Vaticà ha comunicat també recentment que el fins ara bisbe de Tortona, l'italià Vittorio Francesco Viola, serà el nou secretari de la Congregació.

Després de 14 anys com a Mestre de les Celebracions litúrgiques pontificies, el papa ha nomenat Guido Marini bisbe de Tortona, on succeirà Francesco Viola, designat, com hem dit, Secretari de la Congregació per al Culte Diví. Es desconeix encara el nom del successor de Marini en el càrrec de cerimonier del papa. Tortona està situada entre Milà i Gènova, la ciutat natal de Guido Marini, de 56 anys. Marini va ingressar al seminari quan el Cardenal Giuseppe Siri era Arquebisbe de Gènova i va rebre l'ordenació sacerdotal de mans del Cardenal Giovanni Canestri, que fou bisbe de Tortona durant quatre anys. Marini esdevingué després el secretari particular de Canestri i continuà en aquesta funció juntament amb els seus successors, els arquebisbes Dionigi Tettamanzi i Tarsicio Bertone. Amb Tettamanzi, a Guido Marini li fou encarregada la direcció de les celebracions litúrgiques de l'arxidiòcesi. Estant en aquest càrrec va fundar el «Collegium Laurentianum», una associació de voluntaris promotora de l'ordre i de l'hospitalitat a la Catedral de Gènova. L'octubre de 2007, Benet XVI va cridar Guido Marini a ser Mestre de les Celebracions Litúrgiques Pontificies. Així el sacerdot genovès va succeir en aquest servei l'arquebisbe Piero Marini, que ho fou durant gran part de l'extens pontificat de Joan Pau II. Després de l'elecció de Francesc el 2013, Marini es va posar al servei del nou papa amb un esperit de lliurament total, adaptant-se al seu caràcter litúrgic sobri i essencial amb una comprensió que ha durat més de vuit anys. El gener de 2019 Francesc va instituir el seu Mestre de les Celebracions Litúrgiques responsable del Cor de la Capella Sixtina. Marini va dirigir també la preparació del "Moment extraordinari de pregària" del 27 de març de 2020, durant el qual el papa va pregar per l'acabament de la pandèmia del coronavirus en una Plaça de Sant Pere buida i amarada per la pluja.

Novetats en el Calendari Romà General

1. Noves memòries

Per mitjà dels decrets Prot. N. 40/21 i Prot. N. 35/21 del 25 i 26 de gener de 2021, la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments ha afegit per encàrrec del papa Francesc nous sants al Calendari Romà General: Hildegarda de Bingen (17 de setembre), verge i doctora de l'Església, memòria lliure; Gregori de Narek (27 de febrer), abat i doctor de l'Església, memòria lliure; Joan d'Àvila (10 de maig), prevere i doctor de l'Església, memòria lliure; Marta, Maria i Llätzer (29 de juliol), memòria lliure.

Les noves memòries s'han d'incloure en tots els calendaris i llibres litúrgics per a la celebració de la missa i de l'ofici diví. Els textos litúrgics corresponents foren publicats juntament amb el decret, i es poden descarregar al «Thesaurus Liturgiæ» (www.liturgia-ocist.org). Pertoca a les Conferències Episcopals traduir-los, aprovar les traduccions i publicar-les després de la confirmació per part de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments.

Els sants Marta, Maria i Llätzer, així com santa Hildegarda de Bingen, ja se celebraven des de feia temps a l'Orde Cistercenc com a memòria obligatòria i memòria lliure respectivament. Per a aquests sants ja tenim textos propis aprovats per a la Litúrgia de les Hores, que podeu consultar a: http://win.ocist.org/pdf/LAT_PROP_LH_OCIST_1990.pdf

2. Beatificació dels màrtirs de Casamari

Els màrtirs de Casamari (Simeó Maria Cardon i cinc companys) són un grup de sis monjos i germans de l'Abadia Cistercenca de Casamari, prop de Frosinone, que van perdre la vida en un assalt de soldats francesos a l'abadia ocorregut la nit del 13 de maig de 1799. El papa Francesc va reconèixer les seves virtuts heroiques i n'autoritza la beatificació el 17 d'abril de 2021.

Per mitjà del decret Prot. N. 283/20 del 16 de febrer de 2021 de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments foren aprovats els textos litúrgics dels nous beats per a l'Orde Cistercenc. Els podeu trobar en diferents idiomes al «Thesaurus Liturgiæ» (www.liturgia-ocist.org). La memòria litúrgica se celebra el 16 de maig. La Congregació per al Culte Diví autoritza l'Orde Cistercenc a celebrar-la com a memòria lliure. La Congregació de Casamari ha optat per celebrar els nous beats com a memòria obligatòria. Amb tot, cal encara una decisió del Capítol General per incloure el beat Siméon Maria Cardon i els seus companys en el calendari de l'Orde.

Conclusió

Moltes gràcies pel vostre interès per la litúrgia. Recomano l'ús del «Thesaurus Liturgiæ» (www.liturgia-ocist.org). Que el Senyor us beneeixi, a tots vosaltres i a les vostres comunitats.

Una salutació fraternal,

Fr. Cœlestin Nebel O.Cist.

✉ Stift Heiligenkreuz, Markgraf-Leopold-Platz 1, 2532 Heiligenkreuz im Wienerwald, Austria
@ liturgia@ocist.org
☎ +43 680 44 64 364 (mòvil) || Skype: coeli1133
🌐 www.liturgia-ocist.org (thesaurus liturgiæ) || www.ocist.org

[Traducció: Fra Lluís Solà O.Cist., Abadia de Poblet (Catalunya)]